

Lakatos-Fleisz Katalin
ANYÁMMAL TEMETÉSRE MEGYÜNK

Anyámmal temetésre megyünk
kart karba öltve
zörgő tengeriföldek mentén
lehajtott fejű
napraforgók között
a port arcunkba
fújja a szél
ördögszekerek futnak mint
a harisnyaszemek
izzó feketében
megyünk

Göröngy koppan a fán
vége –
ilyen fiatalon – mondják
hazaérünk enni kell
paradicsom loccsan a deszkán
olaj sűrűje folyik rá
üres napraforgóhéj
asztalon szélre vár
ördögszekerek útján
fut fel az este
anyám alszik
falak közé zárt
éjszakán

Anyámmal temetésre megyünk
kifent levélkardok
napról lemondó
napraforgók között
izzó sötétben
port nyelve és köhögve

a paradicsom kicsattant húsára
legyek szállnak
üres napraforgóhéjak
tapadnak bőrünkre
az ördögszekerek útján
sötétet lehelő estében
sosem látott
utakat nyitó éjszakán
kart karba öltve
megyünk

ELJEGYZVE

az az egyetemi délután egyedül a folyosón
ablakból nézve a szomszéd
társasház kiugró szűk erkélyét
– mert a képzeletnek tárgyak kellene –
tudtad ez lesz a jövő: egyedül ketten
ketten egyedül
ajtózár-zörrenést
kilincs-moccanást figyelni
ujjaid közt elmorzsolt nyári délutánok
lámpafény lázrózsái a falon
akkor jegyezted el magad a
húsnégyzetméteres magánnal
zárakkal ajtókkal ablakkeret-külvilággal
meg azzal a Händel-áriával aminek
pár száz év csak annyi mint
évszám a mohával benőtt síremléken
aminek nem szab határt a tér mert ő maga a tér
az égbolt akusztikája visszhangozza
ahogy kitárod szobád ablakát
cara spoza amante cara